

[Ellinger.]

en Maaned senere. Derpaa afgiver Folketingsudvalget sin Betænkning, og saa forlader Sagen Folketinget, og nu er den i Landstinget. Folketingsudvalget anstiller ikke nogen som helst Undersøgelse, hvad jeg indrømmer — det indrømmer jeg — ogsaa vilde være et for et Udvalg ganske uoverkommeligt Arbejde. Men man er saa letsindig at stole paa, at hvad Hovedrevisoratet siger, det maa da være rigtigt, det maa være uangribeligt; det er utænkeligt, at der skulde klæbe Fejl ved, hvad der kommer derfra, thi saa er jo alt haabløst. Ræsonnementet er formodentlig det, at skulde denne Forudsætning ikke være rigtig, vilde Hovedrevisoratet være uhjælpelig kompromitteret, og den Betragtning skal jeg for mit Vedkommende ganske slutte mig til.

Da Sagen efter en Undersøgelse i Folketinget saa grundig som den, jeg nys har antydet, er endt, og der gaar nogle Dage, inden den kommer til Landstinget, henvender jeg mig til Rigsdagens Bureauchef og spørger ham, om jeg kan faa Anklageskriftet at se, og han svarer mig meget venligt, at da jeg er Rigsdagsmand, kan der ikke være noget i Vejen derfor. Jeg spørger ham, om jeg, hvis jeg ikke havde været dette, saa ogsaa kunde have faaet det at se, og utvivlsomt meget korrekt svarer han, at dette vilde han ikke kunne tilstede, Sagen beror hos Rigsdagen. Da jeg ikke vilde have en Præferencestilling fremfor den, der ikke er Rigsdagsmand, renoncerede jeg, og hvis vi ikke her i Tinget havde haft en Formand, der er rettænkende og hensynsfuld mod os alle, vilde denne Sag være gaaet videre, uden at der overhovedet var givet mig, Anklagede, Lejlighed til at komme til Orde. Hvis den, der er angrebet af Hovedrevisoratet, ikke er Rigsdagsmand, saa har han overhovedet ikke nogen som helst Ret. Dette er da oprørende! Ikke den værste Røverstat har en Retsordning, der er værre end den, jeg her har skildret! Det maa for Anstændighedens og Retfærdighedens Skyld forandres, og at det er i højeste Grad paakrævet, naar vi har det nuværende Hovedrevisorat, det skal jeg i det følgende tillade mig at godtgøre.

Jeg maa antage, at de værste Anklageposter er kommet frem i den trykte Kritik. Lad os da tage nogle frem, og jeg skal belyse dem. Hvis da de Herrer og Damer vil tage Statsrevisionens Betænkning og læse den Del af den, som er Hovedrevisoratets Beretning, saa studser man ved den utilladelige Maade, paa hvilken den er lavet. Helt igennem henvises der til Konti, som slet

ikke findes i Aktstykket. „Jfr. Vedtegning til Konto 8, Punkt 2 og 4, Konto 23, Konto 25 og Konto 32“. Det begynder det med. Men disse Vedtegninger er der slet ikke, saa det er komplet umuligt, endog for en Rigsdagsmand, der ikke bliver Medlem af et af Tingenes Udvalg om denne Sag, at sætte sig ind i den, komplet umuligt! Enhver Kontrol med Vedtegningerne er ganske udelukket, og dette er, som sagt, Tilfældet helt igennem, saa at man kun har Hovedrevisoratets Paastande at holde sig til. Og hvilken Sum af Uvederhæftighed de dækker over, skal jeg nu tillade mig i det følgende at afdække.

Utvivlsomt har Hovedrevisoratet, der synes at være saa forfærdelig angstelig for Kopier, ikke tænkt sig Muligheden af, at vi har Kopi af Byggeudvalgsprotokollen, hvilken Hovedrevisoratet har faaet udleveret, altsaa Originalen. Et Hovedangreb paa Byggeledelsen drejer sig om den Maade, paa hvilken vi har bortgivet Byggearbejderne, i det hele taget Arbejderne ved Byggeriet. Vi har ladet Arbejder udføre efter Regning, efter Enkelttilbud, ved bunden Licitation og ved offentlig Licitation. Hovedrevisoratet er en ubetinget Tilhænger af offentlige Licitationer fremfor bundne, og det fremhæver en Række Eksempler, der skal belyse, hvor urigtigt vi har baaret os ad. Jeg skal oplyse, at der er holdt i alt 24 offentlige og 188 bundne Licitationer. Ved Byggearbejdets Begyndelse kom vi til det Resultat af en nøje indgaaende Drøffelse, at man maatte anse det for at være det for Staten mest forsvarlige og økonomisk heldige paa den Tid ikke at gaa til offentlige Licitationer, idet der ved offentlige Licitationer andetsteds var indhøstet meget sørgelige Erfaringer; vi maatte se at faa Arbejderne udført af anerkendt dygtige og ansete Mestre eller Firmaer. I hvert enkelt Tilfælde har vi handlet efter moden Overvejelse, og jeg tillader mig at spørge: Hvad vejer mest til, enten det, som Praktikere som forhenværende Bygningsinspektør Borch og Bygmester Andersen mente — jeg ser ganske bort fra os andre —, de, som sad inde med indgaaende Kendskab til Byggeriforhold, og som levede med i de daværende Tilstande, eller det, som Hovedrevisoratet nu mener, at vi den Gang burde have gjort? Kan der hos nogen egentlig være Tvivl om, hvad der vejer mest? I sin højst interessante Skrivelse af 5. Marts, der findes som Bilag til Folketingets Udvalgsbetænkning, og som jeg vil henlede Opmærksomheden paa — men jeg vender for øvrigt tilbage til den —, erklærer Hovedrevisoratet da ogsaa,